

Hej, planinaru!

Znaš li zašto si sada ovdje?

Znam, voliš ovaj sveti Velebit.

Velebit, kako moćno ime za planinu!

Uživaš u svakom kamenu pod nogama, svakom travnatom komadu na kojem se možeš izvaliti...

Uživais s ekipom ili se sam u tišini stopiš s prirodom.

A tek pogledi s vrhova...

Ajme....

Vidiš more, Liku, Dinaru.....

Vidiš svoju Hrvatsku!

A pazi sad... Penješ se, cijedi se s tebe, sunce piči.... ali znaš što te na vrhu čeka.

Ma nema takvog mobitela ni fotića koji poput naših očiju može dočarati Velebit.

Samo naše oči i srce.

A tek onaj zvuk kad limenku piva otvoriš na vrhu.

Ma da je i jedno pivo a nas više, taj gutljaj na vrhu....

Jel da?

Hej, planinaru!

Sad te pitam, jel znaš zašto možeš sada biti ovdje?

Zašto možeš hodati ovom planinom?

Možeš isključivo radi ljudi koji stoje sada tu, kraj tebe.

Ovi od 45-50 godina na dalje... Ovi u raznim vojnim i policijskim majcama.

A još više, možeš biti tu radi onih koji su upravo ovdje, na Velebitu, posljednji put udahnuili ovaj velebitski zrak.

Jesi li svjestan toga?

Jesi li svjestan da si kročio stazom gdje su naši heroji krvarili?

Iskrvarili!

Jesi li svjestan da su morali na -20, odlediti konzervu mesnog doručka da bi stavili nešto u usta?

Jesi li svjestan da su i oni maštali kako bi pijuckali cuge s curama na nekoj terasi ili se doma igrali sa djecom i bili uz svoje žene?

Jesi li svjestan da se nisu micali sa sunca, kiše, bure, snijega i leda zato da bi obranili svaki kamen, svako drvo, svaku vrtaču ove planine?

Jesi li svjestan da si hodao stazom kuda su starci, žene i djeca Lovinačkog kraja bježali od četničkog noža?

Jesi li svjestan toga? Ako nisi, osvjesti se!!!

Raspitaj se tko je ratovao na Velebitu. Kao planinar i kao domoljub, dužan si znati!

Do prije nepunih 30 godina, moralo se znati tko je gdje ispalio metak ili bacio bombu i time postao narodni heroj. Ako to nisi znao, bio si sramota u društvu.

A što danas znaš o velebitskim herojima?

Znaš li tko je Gavran?

Znaš li po kome je Lukina jama dobila ime?

Ajkule, Ose, Poskoci, Grom, BATT..... Tko? Što?

Ne znaš? Imaš Google i traži.

Vukovar, Škabrnja, Lovas, Široka Kula, Baćin..... na ta sveta mjesta svi mogu doći, ali na Velebit, možeš samo ti, planinaru.

Poseban si od drugih i privilegiran jer se možeš uspeti na Velebit. I ti si u neku ruku specijalac među ljudima, stoga svake godine, odaj počast našim specijalcima s Velebita.

Svi vi, velebitski ratnici, ste specijalci. Branili ste Hrvatsku gdje je malo tko mogao!

Hej, planinaru!

Na tebi, na nama je da nastavimo kroz ovakve pohode zahvaljivati našim velebitskim herojima. Barem jednom godišnje, ali kako Bog zapovijeda.

S godinama, velebitski ratnici biti će starci koji neće imati snage dolaziti ovdje. Oni će se u svojim domovima sjećati svojih suboraca i gledati na vijestima kako drugi polažu vijence na grobljima i spomen obilježjima.

Ali znajte, pitat će se, ide li itko gore na Velebit pomoliti se za poginule i uspjeti se na vrh, njima u čast!

Kad se spustiš s ove svete gore u grad, s ponosom reci gdje si bio i za koga si molio.

Ne srami se svojih!!! Ne budi domoljub samo ovdje, sada.

Hoćeš li doći sljedeće godine? I godine koje slijede? Ako dolaziš, povedi nekog novog sa sobom.

Planinaru, to je na tebi..... Samo na tebi.

Na tebi je da se heroji Velebita ne zaborave.....

“Za njih se pomoli, nek´ mi braća znaju,
Heroji se nikad ne zaboravljaju.”

Planinar, J.L.

Tekst je pročitao 15.6.2019. godine pod svetom misom za poginule, nestale i preminule pripadnike Hrvatske vojske i Specijalne jedinice policije, održanom kod Stanova Jurjevića podno Svetog brda.